

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΛΙΒΕΛΛΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΤΙΝΤΕΡΟΥ

"Ένα πρωί, ο μέγας φιλόσοφος τής Γαλλίας Ντιντερό έδέχθη την επίσκεψη ενός άγνωστου του νέου, ο όποιος του παρέδωσε μιιά δέσμη χειρογράφων, με την παράκληση να τά διαβάσει και να σημειώσει τις τυχόν παρατηρήσεις του στο περιθώριον.

"Όταν ο έπισκέπτης του έφυγε, ο Ντιντερό ξεδίπλωσε τά χειρογραφα κι' άρχισε να τά διαβάσει. Φαντάζεσθε όμως την έκπληξή του όταν είδε πώς τό έργο αυτό δέν ήταν παρά μία κωμωδοποιήσι ή σατυρα σπρεφομένη εναντίον του ως ανθρώπου και ως συγγραφέως.

Μετά δύο μέρες, ο νεαρός ποιητής έπεσε κέφθη έκ νέου τόν φιλόσοφο.

"Κύριε, τού είπεν ο Ντιντερό μόλις τόν είδε, ούτε σάς έχω κάνει κανένα κακό, ούτε κίν σας γνωρίζω. Μπορείτε λοιπόν να μου εξηγήσετε τούς λόγους τής εναντίον μου επιθέσεώς σας;

"Νά σάς πώ, είπε άτάραχος ο νεαρός ποιητής... Δέν έχω να φράξω, κύριε... Έγραψα λοιπόν αυτό τό έργο, και σάς τό έφερα με την έλπίδα πώς θα μου δίνατε τσως μερικά χρήματα γιά να τό καταστρέψω.

"Άντι να κόμω αυτό πού λέτε, θα σάς βοηθήσω άποτελεσματικώτερα, τού είπε τότε ο Ντιντερό. 'Ο λιβέλλος σας μπορεί να σάς άποδοήσει περισσότερα κέρδη απ' ότι νομίζετε: 'Ο δούξ τής 'Ορλεάνης, π. χ. με μισεί τρομερό. 'Αφιερωσάτε του λιτόν τόν λιβέλλον σας και πιανίνατε τόν τον κομματί άπ' αυτές τις ήμερες... Θα όητε πώς θα σάς βοηθήσω.

"Μό δέν γνωρίζω αυτόν τόν άρχοντα... Και έξ άλλου δέν ξέρω πώς να συνάξω την άφιέρωση...

"Ω! σ' αυτό μπορώ να σάς βοηθήσω εύχαριστώ..."

Και ο Ντιντερό συνέταξε μόνος του την άφιέρωση επί τού εναντίον του λιβέλλου και τόν παρέδωσε κατόπιν στόν λιβέλλογράφο. 'Ο ποιητής πήγε στόν δούκα τόν ίδιο άπόγευμα και ο δούξ εύχαρίστηκε τόσο άπό την κωμωδοποιήσι τής σατιρας ότι τά έδωσε στόν συγγραφέα τής 25 σκεδία... Τό πού νόστιμο ήρωας είναι ότι μόλις έλαβε αυτά τά χρήματα, ο νέος έσπευσε να επιτεμφθί τόν Ντιντερό και να τόν εύχαριστήσθι...!

τανικό Κίβλο, ύπληρος τήν εποχή εκείνη μιιά μπουρσίον, τό Ιστορικό «Πράσινο Δέντρο», στό όποιο έβύχναζαν, κατά τό άπόγευμα, οι Βουαρσι άξιοματιχοί γιά να πιούν τό εθνικό τους πιστό ή και να διάβηνθουν. Μιά μέρα λοιπόν πηγαίνει στό κατέστημα αυτό ο Σπυριδιών και παραγγέλλει, δήθεν κατ' έντολην γωστού άνωτερου Βιναρού άξιοματιχού, ιδιαίτερο δείπνο γιά δέκα άξιοματιχούς, γιά τή βραδιά εκείνη.

"Η παραγγελία έξετελέσθη, τό τραπέζι στρώθηκε κατά τήν προσδιορισμένη ώρα στή μεγάλη σάλα τής μπυραρίας και ο Γερμανός κωστωματάρχης έπεριμένε τούς δέκα άξιοματιχούς. 'Ο Σπυριδιών στό μεταξύ έγχοιρε τήν 'Αγορά, έμάζεψε δέκα χασαπόκυλους, τούς έπήνε στό «Πράσινο Δέντρο» και άνοίξεσ κορυτά τήν πόρτα τής σάλας πού ήταν στό δρόμο, έμπασε μέσα τούς σκύλους, έκλεισε γρήγορα τήν πόρτα κι' έφυγε χωρίς να τόν άντιληφθί κανείς. Οι σκύλοι μόλις ήπραν μυρουδιά τά φαγάτα πού ήταν στό τραπέζι, όρμησαν, άναποδογύρισαν τις απλάδες, τά γυάλικα, έκαναν θραύσι.

"Ο κωστωματάρχης και οι σερβιτόροι έσπεξαν να δώσουν τούς πεινασμένους σκύλους, άλλα τή στιγμή εκείνη έμπηξε άπό τήν άντίθετη πόρτα, έντελώς άτάραχος, ο Σπυριδιών άκολουθούμενος άπό δέκα άλλους σκύλους, άλλα μικροίς αυτούς, ήσχη σαυλικία τού σπιτιού. 'Ερωτίσε μιιά ματιά στή σάλα, είδε τήν καταστροφή κι' άρχισε να φωνάζει να διαμαρτυρήναται ότι: «Οί Μουσαφροισοί (έννοούν τούς Βουαρούς) έπεσαν να φάω τώ γωμί τών Ρωμιών!»

"Επειτα άπό τό επεισόδιο αυτό, ή 'Αστυνομία συνέλαβε τό Σπυριδιών και τόν ξέρωσος στήν Αίγυπτο, με τή ρητή δήλωσι ότι «τού άπαγορεύει αύσησθώ: να πατήση εις τό έξισ: «το χόμα τών Αθηνών».

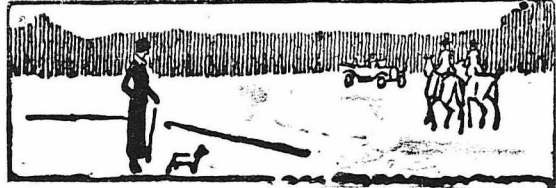
"Ο Σπυριδιών έπεισάθε ένα ζευγάρι εύρησθωρα παπουσία, τά έγέμωσε με χόμα τής Αίγυπτος και ξαναγόρσε σούς Αθήνας φορώντας τις παπούτσες αυτές. Οι κλητήρες τόν έπιασαν και τόν έπήσαν στήν 'Αστυνομία όπου ο 'Αστυνομός κουνώντας τό βουδούλα του είπε γεμάτος θυμό:

"Μωρε, δέν σού άπηγόρευσα να πατήσης τό χόμα τών Αθηνών! :

"Ο Σπυριδιών έσκυψε, έβγαλε άπαθέστατα τό ένα παπούτσι του, και δείχνοντάς τό στόν 'Αστυνομό, είπε :

"Τό χόμα πού πιού είπε τής Αίγυπτος!

"Ο 'Αστυνομός έγέλασε και διάταξε να τόν άπελάσουν μακρώτερα, στή Χαλκίδα. 'Επειό ο Σπυριδιών βρήκε προστάτη Ισχυρό τόν Κριεζώτση, τόν περίφημο στρατηγό, και κανείς πιά δέν τολμούσε να τόν παειράξ. Διανοέδασε κάμποσα χρόνια τού, Χαλκιδετός με τ' άστία του και πέθανε σε βαθεία γεράματα.

ΕΞΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Άνθρωποι και άνθρωποι

— Σάς ζηλεύω, είπε μιιά μέρα ο Λουδοβίκος 15ος σ' έναν αυλικό του, τόν άββά Μομπέφ. 'Επειό βλέπετε συχνά... άνθρωπούς!

— Μιού φαίνονται έν τούτοις Μεγαλειότατες, άπήνησαν ο άββάς, ό,τι βλέπετε και σεις τουλαχιστον όσους και έγώ.

— Κόμνετε λάθος, άπήνησαν ο βασιλεύς. Αυτοί πού γιά σας είναι άνθρωποι μόλις βρεθούν ένωπιόν μου μεταβάλλονται σε μηχανικά νευροσπάστα τά όποια κινώ όπως θέλω έγώ!...

***

'Ο κωστωματάρχης τών νευροσπάστων

"Η περιήγιμος λογία τού 18ου αιώνος κυρία ντό Ντεφφάν, προσέκάλεσε μιιά μέρα στίς τής μιιά άλλη διασημότητ ή: έποχτις τής, τόν μηχανικό Βακασόν ο όποιός είχε τήν ιδιόκτητα να κωστωματάρχη θυμισία νευροσπάστα. Παρά τις προσδοκίες έν τούτοις τής οικοδοσοποιής, ο Βακωνόων, σ' όλη τή διάρκεια τής έσπεριδως, δέν άνοίξε τό στόμα του να πη λέξη "Όταν τέλος ο διάσημος μηχανικός έφυγε, κάποιος έρωτίσε τήν κυρία ντό Ντεφφάν :

— Πώς σας έφάνηκεν ο Βακωνόων;

— 'Ανάτιος τής φύμις του! άπήνησαν αυ ή. 'Αρχίζω μάλισια να πιστεύω ότι και ο ίδιος είναι... δ η μ ι ο υ ρ γ η μ α τ ο υ ε ι α υ τ ο υ ο υ !

***

Τό αυτόματο πού παίζει σκάκι!

Πρό δλίγων αιώνων, ένας Βέ γος όνόματι Μοιλιζέλ διεψήμισε πικρατού ότι είχεν έφευρε ένα αυτόματο τό όποιον, κουρδίζόμενο, ήταν σέ θέση να παίξει με όποιοδήποτε σκάκι! 'Η εφεύρεσις αυτή ήσυχάζεσε, φωνικά τερόσιμιο θόρυβο. Στις «επιδείξεις» δέ του όσπουτάτου του, ο Μοιλιζέλ, εκέρδιξε πολλά χρήματα, άπό τό σπρεφόν πλήθος τών περιέσθων.

Περικιτών να προσέδοσε ότι δηλ αυτή ή δθεν εφεύρεσις ήτο μιιά... μαγαγονία τού έξουπνο Μοιλιζέλ. Τό παρήρημο αυτόματό του ήταν... καλό άπό μέρα, κατά τις περιστασιούς δέ εκέρπεινε έκεί ο ίδιος ο εφευρέτης

"Ένα βράδι, έννοείται, καταπονησμένοι έσπεσαν να έξαφανισθούν, συμπεριλαμβανομένου και τού σκακιστού με τόν όποιον έπαιξε τό αυτόματο.

"Ο Μοιλιζέλ έν τούτοις δέν τό κούνησε άπό τή θέσι του. Μ'όλο τό φέβο πού έπήγε, προτίμησε να ψηθή ζωντανός, παρά να φανερώσθι τό μυστικό του και να γελαιοκοπηθί. 'Ετσι ο φθονερός άναγωνιστής του τήν έπέθε χιαιτική...

***

Τεχνάσματα φιλεργύρου

"Ο Ταλλιών ντό Ρεώ διηγείται ότι έγνώρισε κάποτε έναν γέρο δικαστικό σφύρολο ο όποιός ήταν τόσο φιλόργωνος όστε είχε άπολίσει όλους τούς υπηρέτας του και σερβιριζόντας μόνος του. Παρ' όλ' αυτά έν τούτοις, έφουλαγώνον όστε να μη καταλάβουν τό πάθος του οι γειτόνες του. Καί, γιά να τό καταφέρη αυτό κατέφευγε μεταξύ άλλων, και στό έξισ: τεχνάσμα. "Από τις διάφορες σολές τών καληών υπηρεσιών του δέν είχε κρατήσει πορδή ένα μακνικι. Και κάθε φορά πού ήθελε να ρεξη τίποτε άπό τό παρθήρω, φερούσε τό μακνικι αυτό και έβγαζέ τό ένα μόνο χέρι έξω γιά να μη έννοήσουν οι γειτόνες, ότι δέν είχε κανέναν υπηρετή!...

***

Θυμιάσων πώς είσαι άνθρωπος!...

"Ο βασιλεύς τής Μακεδονίας είχε στήν ύπηρεσία του δύο υπηρέτας, οι όποιοι έμφοδοσοτύπο μόνο και μόνο γιά να μπαίνουν τό πρωί στό δωμάτιό του, και να τού λέν :

— Φίλιππε, θυμιάσου πώς είσαι άνθρωπος!...

Και γιά να τού ξαναλέν τό βράδι, πρην εση να κοιμηθί :

— Θυμιάθηκες, Φίλιππε, ότι είσαι άνθρωπος; ;...